

EL GALL

PERIODIC POLLENCI

PREMSA
ORDINA

ANY II - Nº 22 - OCTUBRE - PREU: 25 PTS. BOLLETI EDITAT PER O.C.B.
POLLENÇA, C/. SANT ISIDRE, Nº 3. D.L.P. 503-79
IMPRIMEIX EDITORA BALEAR, S.A.

Gabriel Nadal, el torero de Pollença

Després de la cursa de braus celebrada el mes passat, el torero pollencí Gabriel Nadal, va tenir l'oportunitat i l'ocasió de posar-se per primera vegada el "traje de luces", quan li tocà el seu torn en el tercer bou. No defraudà a l'afició, ja que toreà realment bé.

Per En Gabriel va ser una passa molt gran i en les seves declaracions se desprèn una innegable afició a la festa. És jove, té 21 anys. A l'edat de set ja li agradaven els toros, i quan en tenia setze, el convidaren a una festa campera, de la que recorda que a un primer passe davant una vaqueta va volar ben amunt sense que se fes cap ferida ni una, llevat d'una petita respinyada. Ha participat en festes camperes a Alcúdia, i Santa Margalida, Darrerament,

enguany mateix, amb motiu de la festa organitzada per En Bernat Radó, va poder demostrar per primera vegada les seves condicions i habilitats taurines, cosa que acabà d'arrodonir durant les Festes de la Patrona.

—Gabriel, tú creus que hi ha afició en els Toros?

—Jo crec que sí que n'hi ha, i així s'ha demostrat. En pensava estaria morta, abandonada per complet, degut a una sèrie de circumstàncies, sobre tot per la manca d'interès de la gent jove, sobre tot en comparació a l'afició dels vells, de quan se feien toros a la desapareguda plaça, que actualment és propietat privada, situada en el carrer del Lleó. Hi ha un dit que parla de que quan les coses no s'empren s'obliden.

—I ara Biel, després

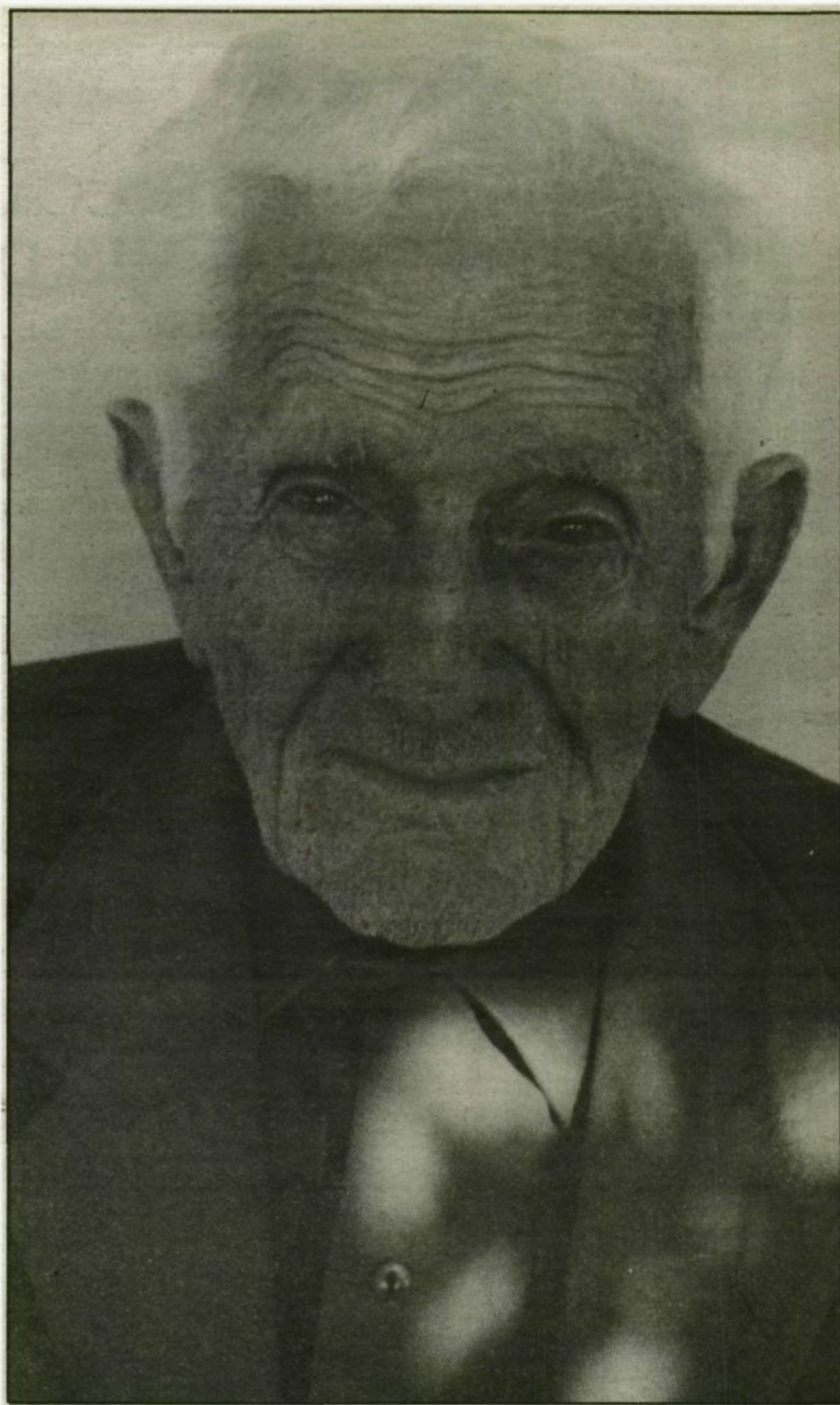
d'aquests cursats, aquestes emocions, i sentir-se recolzat per l'afició. Què penses fer en un futur immediat?

—Hem de tenir en compte que ara acaba la temporada, en arribar l'hivern. Aleshores l'únic que puc fer és no deixar de practicar l'ofici, per a llavors a la pròxima temporada està preparat i d'aquesta manera promocionar la Festa dels Toros a Pollença, amb el recolzament dels aficionats i de més persones que m'han ajudat fins ara.

No és que tot això m'interessi egoïstament per a mí, sinó lo que mirés que el nostre poble tenguí i senti la Festa.

Gabriel, esper que els teus desitjos siguin realitat.

ANTONIA VICENC

HA MORT EL PADRI DE MALLORCA

A la dematinada del passat dijous dia dos d'octubre, ens va deixar per sempre mestre Rafel Moragues i Torrandell, el vell Uins era l'home més vell de Pollença i de Mallorca. Curiosament la seva mort

coincidir amb la venguda d'un fill seu que des de feia més de cinquanta anys vivia a Sud-Amèrica.

Noltros no tenim mes que desitjar que descansi en pau.

Col.loqui obert sobre el problema de la nostra llengua a les escoles

Organitzat per les Associacions de Pares i L'Obra Cultural Balear, el proper divendres dia 17 d'octubre, tindrà lloc una conferència-col.loqui a càrrec de tres especialistes, Josep Maria Llompard, Isidor Mari i Maria Victòria Secall. Tractaran "El problema de la nostra llengua a les escoles", des de distints punts de vista.

El col.loqui començarà a les nou del vespre a la sala d'actes del Club Pollença.

Notes de l'OCB

* Demanam als socis que no hagin retirat encara el seu carnet, tinguin l'amabilitat de passar per les nostres oficines, que estaran obertes durant el mes d'octubre els dimars i dijous de 9 a 10 del vespre.

* Per a qualsevol anomalia en la recepció del periòdic EL GALL, pregam avisin a Guillem Company Telf. 531674; els subscriptors del Moll i altres pobles a

Toni Marquet Telf. 530355.

* Degut a la manca de personal per realitzar les tasques de corresponsal i a la nostra voluntat d'estar presents en tots els esdeveniments locals, demanam la col.laboració d'aquelles persones que ens pugin facilitar informació i cròniques locals. Feim una crida especial a les entitats del Moll i del F.C. Cultural perquè ens enviïn les seves cròniques.

TRIBUNA PUBLICA

PARLAN ELS DIRECTORS DE LES CAIXES D'ESTALVIS DE POLLENÇA

AQUEST ANY EL TURISME ENS HA DEIXAT UN DEFICIT ENTORN AL 14 %

Avui entrevistam a Bartomeu Riera Campomar, Delegat de la Caixa d'Estalvis de les Balears —Sa Nostra—; a Biel Mestre Far, Director de la Caixa d'Estalvis de Pollença —Colonya—; i a Pera Peyró, Director de la Caixa de Pensions i d'Estalvis per Catalunya i Balears —La Caixa— (Sucursal de Pollença). A tots tres li hem presentat un qüestionari amb les següents preguntes:

1a.— Econòmicament i en relació a l'any

passat: com anat la temporada turística enguany?

2a.— Tinguent en compta el resultat d'aquesta temporada i, a més, les circumstàncies pròpies de Pollença, la crisi general, la propera pujada de preus de final d'any, l'atur obrer (El paro), etc.. Quin son els vostres consells econòmics als pollencins?

Hem d'estalviar? Hem de invertir, o endeutar-nos? Hem de vendre? Hem de comprar? Què

hem de fer?

3a.— Tenc entès que vostés a més de banquers a vegades actuen d'assessors financers d'empresaris, comerciants i altres inversors. En aquests aspectes quins son el problemes més grossos a Pollença i com se podrien resoldre?

4a.— Quins son els resultats culturals pràctics de les vostres estimables aportacions al moviment cultural pollencí?

Per Sa Nostra, Bartomeu Riera contestà així:

1a.— Crec que no té una repercussió tan immediata per a les Caixes. Ara bé, la temporada turística comença a animar-se ja avançant l'estiu, lo que, sense dubte, resta possibilitats i fa que els resultats no siguin tan favorables. Per tant, ara com ara, jo consider que aquesta temporada ha estat més fluixa en un 13 - 14 per cent.

2a.— Sempre que sia assequible a la butxaca de cada persona interessada, es aconsellable la inversió. Es a dir, que no se pot invertir si abans no es té una capacitat d'estalviar. Sempre dona tranquil·litat i confiança tenir un "reconet". Malament li anirà en aquell que s'endeuta si no sap fer unes previsions econòmiques segons les seves possibilitats pròpies o a raó d'una rentabilitat estimada a lo que vol conseguir. La compravenda no es pot paralitzar, principalment de cara a factors productius de riquesa i generadors de llocs de treball.

3a.— No actuam, precisament, d'assessors financers d'empresaris. Quasi sempre vénen per exposar una necessitat i demanar ajuda. Consulten a veure quin tipus d'emprèstit podem oferir. Qualsevol financiació seria a Pollença pot ésser ben atesa.

4a.— El consideram positiu, ja que col·laboram a mantenir encesa la flamarada de la nostra valuosa tradició cultural, i en el sentit de que si, continuament, no hi manquen actes i manifestacions culturals i artístiques per tot aquell qui en vol, així com també preuades publicacions, qualche cosa deu quedar. Tal volta no en la mesura de l'esforç econòmic que suposa. Emperò, no hi ha dubte, és una obra amb la que podem assolir un alt grau d'enaltiment del nom de Pollença.

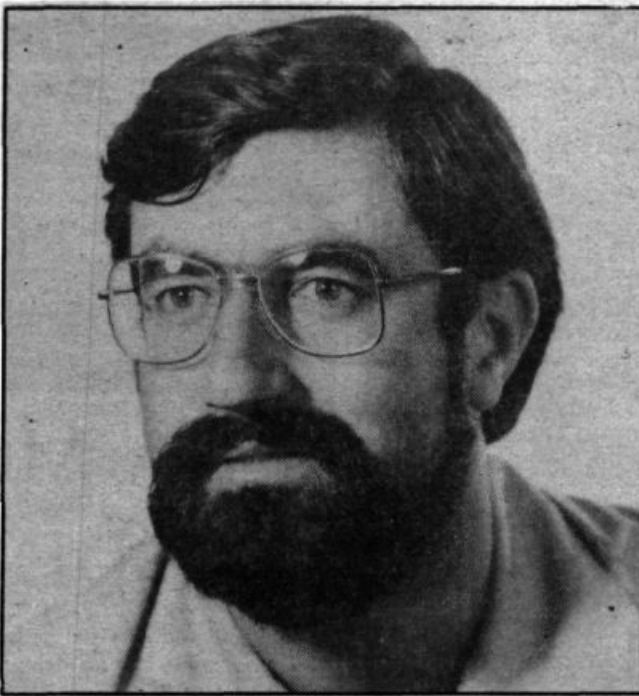
Biel Mestre, de COLONYA, ens digué:

1.— Fins ara la quantitat de doblers ingressats pel turisme ha estat el mateix de l'any passat, però tenguent en compta la baixada del poder adquisitiu hem de considerar que ha hagut una fluixada de l'ordre del 13 per cent.

2.— Hem d'estalviar i hem d'invertir perquè son factors que generen riquesa. L'endeutament es convenient sempre i quan se pugui atendre els plaços d'amortitzacions convinguts. S'ha de vendre i s'ha de comprar, quan les circumstàncies siguin propenses per allò, i això estarà sempre en funció de les necessitats, preus, etc..

3a.— Els clients no van a les Caixes per assessorar-se, més bé van a cercar remeis per dur endavant l'inversió que volen fer o que ja han fet.

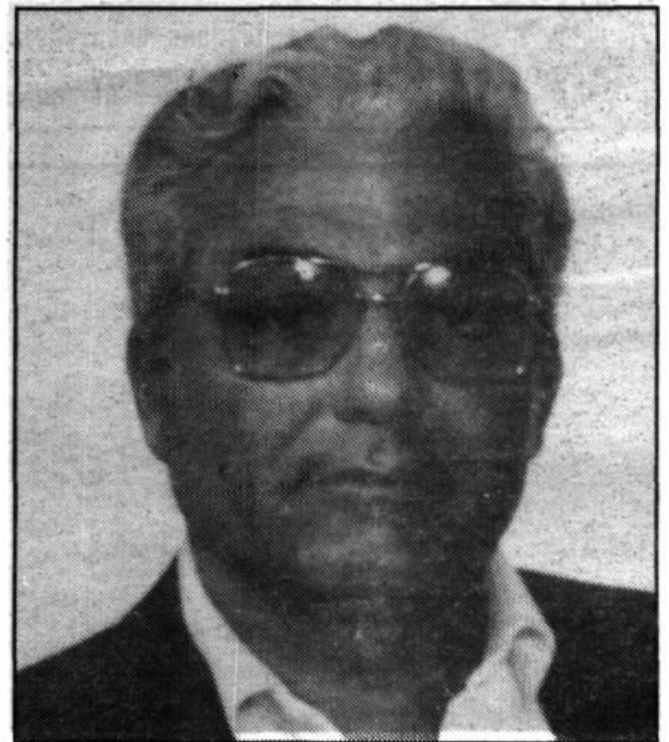
El problema més gros es que tots a Pollença, directa o indirectament, estam sota el turisme; si aquest falla la gent no guanya doblers i en conseqüència no se pot invertir. Si

poguessim ara tenir les indústries que aleshores havia a Pollença, ràfia, sabates, estores, etc.— o cercasim de noves, l'economia de Pollença seria molt més estable.

4a.— Els resultats son molt positius a nivel escolar en tots els temes que estan a l'alcanç de les possibilitats. També son positius per un grup de gent molt reduït i en temes molts concrets.

Analitzat a nivel general els resultats obtinguts son baixos, per exemple: quan a una conferència asisteixen cent persones se sol considerar que ha hagut un gran èxit i, en realitat, tant sols representa en 1 per cent de la població de Pollença, i precisament aquestes persones que asisteixen a aquests actes son els que menys ho necessitan culturalment.

En Pere Peyró, de la CAIXA de Pensions, opina:

1a.— Hem observat, fins a final d'Agost, una mena-banca de l'ordre d'un 15 per cent. Parl en sentit global.

2a.— La pregunta es massa extensa i variada per a contestar-la en quatre retxes. Vos diré només que, per a que es generi riquesa, dins el nostre sistema econòmic, i poder mitigar l'atur es necessari estalviar, invertir, vendre i comprar; però tot això segons les circumstàncies o avinenteses concretes.

3a.— Que siem assessors financers no és totalment cert. Normalment ens solen exposar les seves intencions: però perquè els diguem que sí, que va bé. Quan realment ens hem de convertir en això que deis "assessors", es quan les realitzacions no surten tal com es pensaven. Llavors sí; llavors hem de resoldre problemes. Quant a la segona part de la pregunta, jo diré que totes les entitats de crèdit, públiques i privades, juntament amb empresaris i obrers, en definitiva tots, cadascú dins les seves responsabilitats, hem de treballar per a esvaïr l'atur, per lo que això representa a nivell individual, familiar i comunitari.

4a.— Per arribar a conclusions precises, no disposam de dades certes. Dins l'àmbit escolar, i per a dur a terme "La Caixa" el seu programa a les escoles, sí que ens podem dar per satisfets. Dins altres àmbits culturals jo diria que, si suman lo que dedican les tres caixes d'estalvis de Pollença a desenvolupament cultural, la relació aportació de les Caixes i públic beneficiari, o dit amb un altre binomi, acte cultural i presupost del mateix es totalment desproporcionat; clarament, crec que els actes culturals resultan massa cars per la poca gent que hi assisteix.

J.A. ENCINAS S.

"EL GALL"

EL FAN: Toni Marquet, José Encinas, Pep Bordoy, Miquel Angel March, Tomeu Payeras, Joan March, Margalida Alemany i Catarina Carbonell.

COLLABOREN: Bernat Cifre, Miquel Bota Totxo, Antoni Seguí, Pep Torrandell, Francesc Serra de Gayeta, Martí March Cerdà, Antònia Vicens, Maria Seguí, Alexandre Ballester, Llorenç Payeras, Xesca Ensenyat, Miquel Ripoll i Joan Llompart.

Els articles publicats en aquest periòdic, expressen únicament l'opinió dels seus autors.

—oOo—

Informació telèfon: 53-03-55
Suscripcions: Tel. 53-16-74. (Als capvespres).

JAMbar

TEL.: 530049

POLLENÇA

GRAN VARIEDAD DE PLANTAS

GABRIEL MARTI VENSALA
PLANTACION Y CONSERVACION DE JARDINES

Albusim, 3 VIVEROS: Carretera de Lluc km. 1,100
POLLENÇA - Mallorca Tel. 531885

NOTA

Pel bon funcionament de la secció, cal que les cartes no tinguin més d'un foli d'extensió. Així també és condició indispensable per a la seva publicació, que vinguin firmades, amb nom i núm. del DNI. A ser possible convendria posar un títol a la carta.

Cartes obertes

SUGGERÈNCIA A L'AJUNTAMENT DE POLLENÇA

Bona cosa seria fer una campanya de sembrar arbres als carrers de Pollença, el Moll i Cala Sant Vicenç, que siguin més amples de vuit metres. Per no fer nosa als portals de les cases, ni als comerços ni a les portasses, aquests arbres s'han de posar enfront de la mitjanera de dues cases i devora el bordillo. Quins arbres? Això ho deixam a la vostra fertillíssima imaginació, no hi ha de què. A mandar.

Un pollencí asfaltífobica

OBJECCIONS ALS NOSTRES ESTIMATS METGES

D'aquest poble tan agradable que es Pollença, voldria jo posar algunes objeccions en els nostres estimats metges i abans de tot voldria dir que de molts de pobles que he conegut, sotmesos al caciquisme, veig que encara en queda un bastant reprimat i sotmés per l'ignorància del poble. Que si es deixen trepitjar, allà ells, però jo voldria que en un país democràtic me concedissin l'ús de la paraula, per a poder dir a Don Joan Franch Serra, que quan hi vagi una clienta amb el seu fill en braços lo suficientment desesperada per no reparar amb detalls, no s'aprofiti de la situació per a fer "manitas" i no se cregui aquest senyor que és lo suficientment llest com per que una persona amb capacitat mitja no se'n doni compta a l'acte, i per si fos poc la poca atenció dirigida al nin.

I com repetesc en aquest Pollença nostre no hi ha pediatre, i un que n'hi ha tan sols hi tenen dret els nins menors, i que no els hi passi res en dilluns, tan sols poden estar malalts dimecres i divendres de sis a nou. A part s'ha de reemborsar una quantitat que per a molts és important encara que per altres sigui insignificant. La veritat és que dedusc de tot això que més d'un municipi pareix una màfia, un complot ultradretà que m'imagin al poble com una guarda de xots duit a l'escorxador, i això sense anomenar al nostre estimat Dr. Franch que fa us de la seva política en contra els empresaris, donant als obrers la baixa i alta per antelació, perquè l'empresa hagi d'abonar l'import de la baixa ja que quan són tres dies, la primera baixa de l'any tenen obligació les empreses de reemborsar tal quanti-

tat, per tant com a conseqüència el pobre malalt no li és permès el suficients dies de convalecència perquè se restabesqui en la totalitat, però el dissortat malalt ja està acostumat a estar atossigat per majoria, i se veu que no s'han acostumat encara a altres règims que no sigui el franquista.

I altra volta, tornant en els metges, tot això me ve per l'experiència que hem tengut no fa quatre dies, quan va caure el meu fill de dos anys per l'escala, el vaig dur als citats metges i me varen dir que el nin estava bé, i ara després d'aquests dies, ens hem adonat de que el nin té fractura de clavícula amb la conseqüència d'haver sofrit durant aquest temps, gràcies a l'eficàcia d'aquests dos metges, que segons la meua opinió, almenys el doctor Franch si és veritat de que estam en democràcia hauria d'ésser expulsat del poble o almanco de la professió, i si no és així aquí en aquest petit racó de l'illa no hi ha democràcia, sinó que en Franco està guanyant una altra vegada la batalla després de mort, com la va guanyar el Cid.

Isabel Pasqual

ENTORN DE L'EDUCACIO ESPECIAL

En els darrers números de EL GALL han aparegut una sèrie d'articles sobre el tema de l'educació especial i la seva necessitat a Pollença. Tanmateix en la forma de tractar el tema m'ha semblat veure-hi una sèrie de confusions sobre el que significa i és l'Educació Especial.

Si hi ha en el nostre país un nivell del sistema educatiu que se caracteritzi per la seva marginalitat i pel fet d'estar abandonada i relegada per l'Administració, aquest és sense cap dubte l'Educació Especial. Aquesta situació d'oblit ha provocat als índex de desescolarització, de manca d'instal·lacions adequades, de manca de qualitat de l'ensenyament, de mala preparació del professorat i d'haver de recórrer al voluntarisme de particulars i d'entitats privades. I així l'educació especial ha pogut sobreviure gràcies al paternalisme i a la caritat —i ja se sap la caritat és en la majoria de vegades l'absència de justícia...—.

Però l'EDUCACIO ESPECIAL no és un tot compacte i uniforme; cal especificar a que ens referim quan parlem d'aquesta realitat educativa, cal precisar el seu contingut; així cal saber si ens referim als paralítics cerebrals o als cecs, als sords o als deficientes mentals, als mongòlics o als retrassats escolars, als nins en dificultats d'aprenentatge o als psicòtics, als inadaptats socials o als autistes. Cada un d'aquests grups ha de tenir un tractament especial.

D'aquesta manera quan parlem de les aules d'educació especial ens referim a aquelles unitats —que segons el Pla Nacional d'Educació Especial haurien d'existir a cada grup escolar de 8 unitats amb el seu personal psicopedagògic pertinent— que tenen com a objectiu la recuperació d'aquells alumnes que per raons diverses van retrassats o tenen dificultats d'aprenentatge. Això vol dir que dites aules no s'han de convertir en agrupaments residuals on hi van els dolents de les classes, sinó que són aules integrades on els alumnes amb problemes d'aprenentatge van a fer unes hores de recuperació individualitzada baix la supervisió docent oportuna.

La competència d'aquest servei és del Ministeri d'Educació, però l'oblit és gairebé total. A més quan existeixen dites aules la majoria de les vegades per manca de plantejaments educatius adequats, se converteixen desgraciadament en el "pelotón de los tontos". De totes maneres l'Ajuntament ha d'adoptar una actitud activa i d'iniciativa davant aquesta problemàtica.

Per altra part els centres d'Educació Especial pròpiament dits han d'existir en funció de necessitats específiques concretes (mongòlics, paralítics cerebrals, etc.). De totes maneres quan dits centres existesquin —ja que s'ha de tendir dins lo possible a que l'Educació Especial s'impartesqui dins centres ordinaris per tal d'évitar la formació de ghettos— han d'évitar el seu aïllament físic del reste de la població.

Amb tot, i tenint en compte la lamentable situació de l'Educació Especial, cal que aquesta se regeneri a partir d'un plantejament realment educatiu que contempli amb naturalitat i realisme les capacitats dels deficientes en vistes a la seva integració a l'escolaritat normal, al món del treball i a la relació afectiva i social amb el seu entorn.

Martí Xavier March i Cerdà
Pollença 27 de setembre de 1980

PER L'ENSENYAMENT DE LA NOSTRA LLENGUA

L'Agrupació Comunista de Pollença del Partit Comunista de les Illes Balears vol manifestar públicament la seva preocupació i inquietut pel fet de que la quasi totalitat dels mestres del Col·legi Nacional d'E.G.B. Joan Mas —procedents, segons les nostres informacions, de la Península franco— siguin ho catalano-parlants.

La nostra preocupació i inquietut, respectuosa amb els drets adquirits per tots aquests mestres, ve determinada per les conseqüències que dit fet pot tenir a nivell educatiu i cultural amb la possibilitat de que no sigui aplicat el Decret de Bilingüisme. Podran, en aquest sentit, els nins del Joan Mas aprendre, tal com preveu l'esmentat Decret, la nostra llengua? No és més convenient que els mestres dels primers cursos de la E.G.B. i de l'Escola s'ensenyin catalano-parlants de cara a aconseguir una millor comunicació dins l'aula? Ha realitzat la Comissió Mixta que s'encarrega de l'aplicació del Decret de Bilingüisme qualque normativa a l'efecte per tal d'impedir casos com el de Pollença?

La nostra preocupació i inquietut va dirigida a que amb l'actual sistema de trasllat i de nomenament de mestres s'impideix la formació d'equips estables de feina dins els col·legis i per tant la qualitat de l'ensenyament; s'impideix la construcció d'una escola autènticament mallorquina i arrelada a la nostra realitat cultural, lingüística, social i econòmica.

Per tot això aquesta Agrupació se dirigeix a les nostres autoritats —Consell, Delegació del Ministeri d'Educació i Ajuntament de Pollença— per tal de que se garantitzi l'aplicació total i absoluta del Decret de Bilingüisme, per tal de que els alumnes del nostre poble puguin aprendre correctament el català.

Agrupació de Pollença del P.C.I.B.
Pollença 29 de setembre de 1980

¿ LE GUSTARIA SER EL PROPIETARIO DE ESTE COCHE?

SORTEAMOS 15 SEAT 'PANDA'.

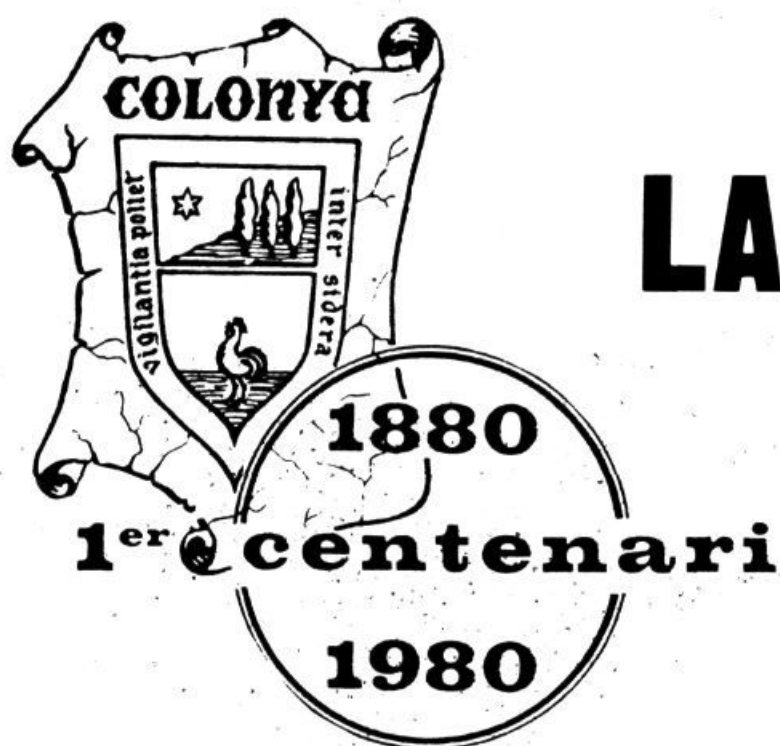
Sólo tiene que recoger un Boleto de participación por cada 5.000 Pts. que ingrese en su cartilla o cuenta corriente, o al abrir una nueva cuenta en cualquiera de las 87 Oficinas de La Caja de Ahorros de Baleares.

Así de sencillo, y tenemos también, para usted que ahorra con "SA NOSTRA",

1 MARAVILLOSO APARTAMENTO JUNTO AL MAR, 360 BICICLETAS Y 90 CONGELADORES.

17 MILLONES EN PREMIOS
DEL 1 DE OCTUBRE AL 10 DE NOVIEMBRE

CAJA DE AHORROS DE BALEARES
"SA NOSTRA"

LA CAIXA D'ESTALVIS DE POLLENÇA

Pagarà als guanyadors
dels

SORTEIG EXTRAORDINARI

La quantitat de

1.500.000 pessetes

1er premi: 1.000.000 pts.

20 premis de: 25.000 pts.

**PASSI A RECOLLIR
ELS SEUS BOLETOS!**

MOSSEN ALCOVER I LES SEVES RONDALLES

Per Francesc de B. Moll

Repasant el dossier de les activitats del programa Dinamització Cultural a les Biblioteques... i la freqüència de la seva demanda, observem que a les Illes Balears el tema de les Rondalles interessa molt especialment. L'explicació, la tradició oral, els herois i els arguments, àdhuc la manera de contar-les són alguns dels aspectes que es plantegen en les conferències del nostre programa.

Per completar aquesta informació el filòleg Francesc de B. Moll, gran coneixedor i a la vegada que recopilador de les Rondalles Mallorquines, ens ofereix un treball sobre els aspectes més destacats d'aquesta tradició que a les Illes es manté força viva.

La figura de Mn. Antoni M. Alcover és una de les de més relleu dins la vida cultural de Mallorca. La seva extraordinària capacitat de treball va quedar acreditada en moltes activitats: unes pròpies del seu caràcter eclesiàstic, manifestades en els alts càrrecs que ocupà i en els escrits de tema religiós, quasi sempre polèmic; les altres, sortides del seu amor abrandat a la llengua i la literatura catalanes (donant a aquest adjectiu el sentit ample que ell li donava, no limitat al Principat de Catalunya sinó estès a totes les regions repoblades per gent que d'aquell procedia).

L'esforç més intens i més durador va ser el que dedicà a promoure, potenciar i defensar l'obra del Dicionari; però a més d'aquesta gran empresa de trenta anys d'estudis, de viatges i de lluites, es va dedicar amb constància a una tasca més reposada, divertida i agradable per a tothom: la redacció de les famoses rondalles que publicava amb el pseudònim d'"En Jordi des Racó".

Aquestes narracions s'havien transmès de pares a fills, d'àvies a nets i de servents a senyorets, d'ençà que la nostra illa havia estat guanyada per la conquesta contra els musulmans. La transmissió havia estat purament oral, per raons ben comprensibles: que la immensa majoria de la gent, durant molts de segles, era analfabeta, i que el principal terreny on se conservava la narrativa tradicional era la pàgesia.

Essent molt jove —abans dels vint anys—, n'Antoni M. Alcover es va sentir atret poderosament per aquelles contarelles, llargues o curtes, de gran argument o simples anècdotes, però sempre vibrants de ressons arcaics i esperejants de llenguatge pur i expressiu. Se les feia contar de

gent pagesa o d'altres que les havien apreses de persones també relacionades amb l'ambient rural; després de prendre'n nota resumida, s'entretenia a posar-les per escrit, i en publicà un parell que foren molt acollides pels lletraferits. Allò el va animar a prosseguir la tasca, i aplicant-hi els seus escassos dies de vacances va anar formant a força d'anys, un aplec de gran extensió que ha arribat a omplir dues dotzenes de volums, dels quals s'han repetit les edicions fins a convertir-se en l'obra més popular i coneguda de tota la gent mallorquina.

El secret d'aquest èxit radica principalment en l'habilitat amb què Mn. Alcover sabia manejar el llenguatge de la nostra pàgesia. Va fer-se contar les rondalles en un temps en què la gent del camp encara parlava bé, amb molt pocs castellanismes i sense la temptació d'imitar la parla dels forasters o dels forasterenjants. Hi havia també la circumstància d'ésser Mn. Alcover tan pagès com els missatges i les madones que li contaven les rondalles. Això li donava una gran autenticitat de llenguatge de la terra i li permeté encertar l'estil més apte per a reflectir en aquelles narracions l'esperit i les formes expressives de la ruralia.

Aqueixes formes d'expressió encara eren una realitat viva en aquells darrers anys del segle passat i en els primers decennis del present. No existia ni la invasió forastera ni la xerrameca cinematogràfica i televisiva que avui capgira el llenguatge dels mallorquins i fa que moltes paraules i locucions clàssiques de la nostra parla siguin oblidades. Així i tot, la gràcia i el valor estilístic de les rondalles alcoverines tenen encara avui prou virtut per a despertar l'interès i la simpatia de les generacions actuals.

F. de B. Moll

Ara cal fer una observació important. El llenguatge i l'estil de les rondalles de Mn. Alcover són autènticament mallorquins, però la temàtica de tals narracions és, en gran part, d'origen extrainsular: ens ha vingut de temps molt antic i de regions remotes: de l'Índia, d'Àrabia, d'Àfrica, d'Itàlia, d'Europa central...

Naturalment aquesta afirmació no és vàlida en certs casos en què el personatge de la rondalla és una persona mallorquina concreta, coneguda o recordada com a protagonista de la contarella. Els fets narrats en la sèrie de rondalles referents a En Tià de sa Real, probablement són autèntiques vivències d'aquest personatge illenc. Però això són casos esporàdics; la nota dominant en les narracions rondallístiques és que siguin versions o adaptacions de contarelles foranes, sovint d'origen molt allunyat en l'espai i en el temps.

En la Filologia moderna es cultiva una especialitat anomenada Rondallística, dedicada a investigar l'origen i l'evolució de les rondalles. Els antecedents i paral·lelismes són abundants entre les rondalles actuals i la narrativa de l'edat mitjana

i de l'antiguitat, com també entre les nostres i les dels altres països europeus i del tercer món. Trobam els mateixos temes a Mallorca i a Sicília, a França i a Rússia, a l'Índia i al Sudan, etc. I no cal dir quina gran coincidència d'arguments rondallístics trobam entre els de les Balears i els de la resta del món hispànic. Fullejau els tres volums de Cuentos populares españoles d'Aurelio M. Espinosa, i hi trobareu una gran proporció d'arguments que apareixen, amb variants però amb clara convergència, a les rondalles de les nostres Illes.

La temàtica de les rondalles mallorquines, sovint té evidents analogies amb obres de l'antiguitat grega i romana (Isop, Fedre, Apuleu), de les Mil i una nits, del Conde Lucanor, del Roman de la Rose, del Decameron, del Novellino, de Les cent nouvelles nouvelles, de les Facècies de Poggio, dels Tales of Canterbury, dels germans Grimm, etc.

Hi ha rondalles ben mallorquines per la forma, però que pel tema són transposicions de llegendes, coverbos o faules antiquíssimes i exòtiques. Només fullejant els Kin-

derund Hausmärchen dels germans Grimm ja s'hi troben dotzenes de rondalles alemanyes que tenen la seva versió, més o menys alterada, en les de l'Aplec de mossèn Alcover.

"N'Espardenyeta" té la seva versió en una rondalla siciliana que es titula "El rei dins el cove". "En Mirando", l'animal endevinador de l'adulteri d'una reina té el seu paral·lel en el màgic Merlin de la llegenda asturiana. "Sa llampria meravellosa" és una variant evident de l'Aladí de les "Mil i una nits". L'astúcia del "metge Guinyot", que feia buidar un hospital manant que dels malalts més xerecs fessin brou per curar els més suadors, es troba en una de les "Facècies" de Poggio, florentí del segle XV. "Sa mitja terça de carn" és un tema que es troba en "El mercader de Venècia" de Shakespeare, que ja l'havia pres d'altres fonts literàries.

Així podríem seguir citant títols de rondalles "mallorquines", mallorquiníssimes, que tenen els seus models i antecedents en les d'altres països i cultures: "Amics de barret i amics vers", "En Joanet de l'Onso", "En Pere Catorze", "Es castell d'Iràs i no tornaràs", "S'hermosura del món", "L'abat de la Real", "Sa flor romanial", "Sa comtessa sense braços", "En Pere Poca-por", "S'aucellet de ses set llengües", etc.

La prova de la manca d'objectiu científic de Mn. Alcover en l'aplegat i elaboració de les seves rondalles, és que no tenia escrúpols de canviar-ne detalls argumentals quan li semblaven inoportuns per motius de religió o de sexualitat. Com a bon integrista, posava el veto a tota manifestació irreverent, i com a guardador de la moral suprimia o desviava qualsevol fet o expressió que pogués despertar idees obscenes. Ell

mateix ho va explicar ben clar en el pròleg de la primera edició (1896), i ho mantingué sempre. Era home d'una gran austeritat i irreductible en matèria de llibertat sexual. Hi ha hagut qui ha pretès anular aquest fet atribuint a Mn. Alcover el text d'una rondalla completament obscena, però la seva redacció ha estat tan malgarbada que es veu a la llengua que és apòcrifa. Es que no basta tenir mala intenció: és necessari també tenir prou "ofici" d'escriptor per a saber imitar l'estil d'allò que es vol falsificar.

Aquests anys darrers la replega i l'edició de les rondalles populars ha ocupat fort els folkloristes dels nostres països. L'arxiduc Lluís Salvador va arreplegar moltes rondalles mallorquines i en va publicar dos volums, segons text preparat per Antoni M. Penya; moltes rondalles de Menorca han estat recollides pel Dr. Francesc Camps i pel mestre Andreu Ferrer; les d'Eivissa ho han estat per J. Roure-Torrent i per Joan Castelló Guasch; les de Catalunya per Maspons i Labrós, Serra i Boldu, Joan Amades, etc. Però cap col·lecció rondallística no ha superat la de Mn. Alcover en quantitat ni en vivesa d'expressió. Especialistes moderns com Felix Karlinger, professor de Folklore comparat de la Universitat de Salzburg, i Josep A. Grimalt, professor de la nostra Facultat de Filosofia i Lletres, han estudiat comparativament les rondalles alcoverines, les quals, per altra banda, han obtingut un gran èxit de públic en esser traduïdes al castellà (per Teodoro Llorente Falcó), al francès (per Peter Roderick), a l'anglès (per George Ezra Dane i David Huelin) i a l'alemany (per Robert H. Goehm, Felix Karlinger i Urije Ehrhott).

Podem ben dir, doncs, que les rondalles mallorquines ocupen un lloc d'honor dins els dominis del folklore narratiu, i només caldrà que aparegui la tesi doctoral de Josep A. Grimalt perquè les nostres rondalles siguin estudiades sistemàticament a les Universitats en relació a les seves fonts i a les influències mútues entre elles i les altres literatures de tradició oral europea.

(Publicat en Cuaderns de l'Obra Social de "LA CAIXA". Abril 1980)

UN MAGNIFICO APARTAMENTO

O CUATRO MILLONES DE PTS. PARA VD.

"SA NOSTRA" sortea un maravilloso Apartamento junto al mar en Santa Ponça entre sus impositores.

Sólo tiene que recoger un Boleto de participación por cada 5.000 Pts. que ingrese en su cartilla o cuenta corriente, o al abrir una nueva cuenta en cualquiera de las 87 Oficinas de La Caja de Ahorros de Baleares.

Así de sencillo, y tenemos también, para usted que ahorra con "SA NOSTRA",
15 SEAT "PANDA", 360 BICICLETAS Y 90 CONGELADORES.

**17 MILLONES EN PREMIOS
DEL 1 DE OCTUBRE AL 10 DE NOVIEMBRE**

**CAJA DE AHORROS
DE BALEARES
"SA NOSTRA"**

L'ETERN RESSÒ DE L'ARPA

Homenatge a
MIQUEL COSTA i LLOBERA

Amb l'essència vital que compta segles
dins el cor dels estels i als ulls de l'alba,
des de la mar tranquil·la que recorda
les triomfals singladures d'una raça
que una el seny amb la virtut i l'ímpetu,
fins al cim de l'esquerpa serralada
que amb majestat els seus penyals aixeca
com a monumental amfiteatre
de merlets i relleus que, en llum i pedra
i excelsitud de joia sobirana,
Déu cisellà amb la seva mà divina,
perdura el so de l'arpa

II

Per l'amplitud de les sagrades runes
del castell alterós, obrint arcades
mirant a Formentor pel cel de l'Illa,
els cavallers fidels, ja sense llança,
perquè granen la pau i no la guerra,
glorien a la Reina coronada
i a la dolça Princesa re florida,
i amb l'encís de llur veu omplen la sala
d'epinícis d'amor i alcen banderes,
ales de plenitud i d'esperança.
La veu dels cavallers ressona autèntica
dins l'esperit de l'arpa.

III

Ha retornat al vell palau la glòria
que encengué la claror de les anyades.
I l'antiga grandesa mai finida
batega, intensament. La Reina canta;
i la filla, asseguda vora el trone,
sos pensaments enfila i alabances:
—Mare, els teus mots el Rei ha fet somriure.
—Filla, el sol ha arrelat dins la nostra ànima.
—Mare, les armadures duen l'eco
dels herois, testimonis de la pàtria
que arreu de tots els pobles de la terra
han fet perdurar l'arpa.

IV

Torrentals de joioses harmonies
sempre ompliran el calze viu de l'ànsia
amb veus d'avui i veus d'ahir volgudes.
I els penons ancestrals mouran llur ales
per a copsar amb l'altura més potència
i planejar amb la magnitud de l'àguila.
Ja el temps finí dels plors i les angúnies
perquè horitzons la veritat aixampla.
Els adalils signen camins que mostren
i aconduïxen a la glòria màxima.
I vibra poderós, plaent i dúctil
l'etern resson de l'arpa.

ESPAI PATROCINAT PER LA

**CAIXA D'ESTALVIS
DE LES BALEARS
"SA NOSTRA"**

Miquel BOTA TOTXO
Pollença.— PAU

Cultura

LLIBRE DE CATALA ADAPTAT AL POLLENCI

El prop-passat dia 26 a la nit i al saló d'actes de la Caixa de Colònia tengué lloc un acte de presentació del llibre de llenguatge 1er d'EGB, edició adaptada al pollencí a càrrec dels autors Joana Serra de Gayeta, en Miquel Vives Madrigal i Na Maria Fran-

cesca Vidal. La presentació fou a càrrec d'en Vives Madrigal qui donà una idea prou clara de la necessitat de l'ús de la llengua vernacle dins els primers cursos d'aprenentatge, motiu que els decidí tal edició. Acabà el seu discurs recordant la ideologia del funda-

dor de la Caixa D. Guillem, i la necessitat de lluitar per dur-la a terme. La Caixa d'Estalvis de Colònia, a més de subvencionar el llibre, oferí als assistents un tasset de vi, besson i coca.

TONI MARQUET

EL 1 DE NOVEMBRE UNA DATA RECORD

El calendari està farsit de dies solemnes i commemoracions importants. A les escoles, encara s'hi sumen les pròpies com pot ésser Sant Tomàs i altres. Generalment el primer de novembre hi ha classe a Pollença, i així deu ésser. Però malgrat es cumplesqui amb l'obligació d'ensenyar i d'esto-

diar, res lleva que tenguem un moment per a recordar. Ara farà 101 anys que es fundà a Pollença l'Institut Lliure d'Ensenyança. Es, per tots els professionals en la matèria, els alumnes, i pares o predins que directa o indirectament reberen les seves influències; un dia pel record. No deman flors ni

poesies ni saraus mítics, simplement un record, un reconeixement i el desig que romanguí entre noltros la llavó dels que combateren l'ignorància i sumisió amb la cultura.

TOMEU PAYERAS CIFRE

Muntanyisme

DOS EXCURSIONISTES POLLENCINS AL MONT BLANC

Com varem dir en el passat número del GALL, dos excursionistes pollencins Pere Llobera i Miquel Llobera anaren al Mont Blanc. Hem volgut parlar amb ells perquè ens explicassin com va anar la expedició.

—Com ha anat aquest viatge?

—No molt bé perquè varem tenir un accident. Teníem previst pujar al Mont Blanc de 4807 m. que és la muntanya més alta d'Europa, però durant la pujada un company nostre de Ciutat va caure per una pendent molt forta de gel i es va fer una gran obertura al cap, va haver de ser evacuat amb helicòpter fins a l'hospital, degut a n'això varem suspendre les activitats i noltros també baixarem per veure com es trobava el nostre company.

—Faltava molt per arribar a dalt?

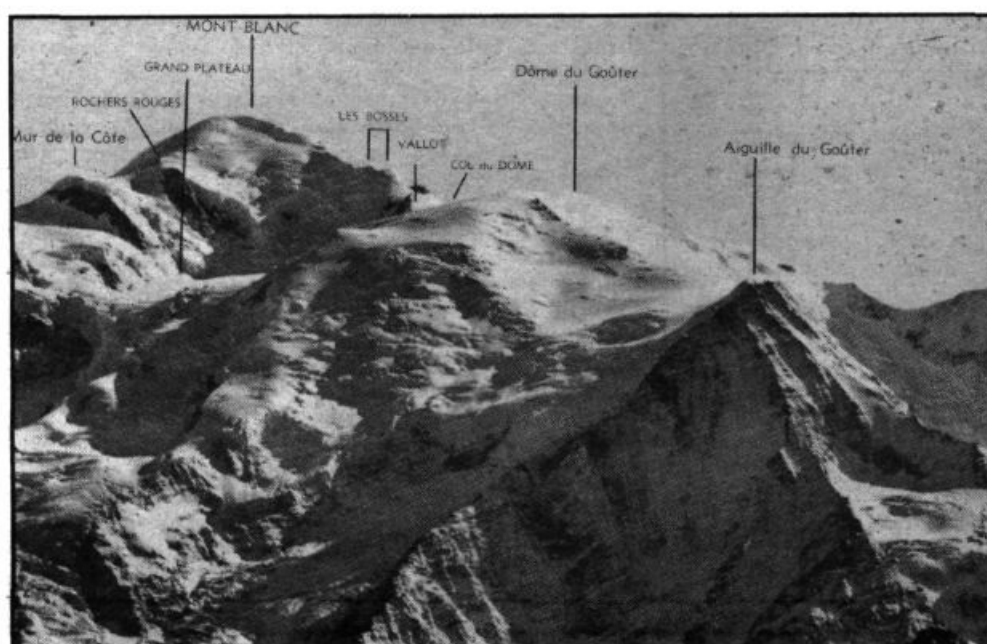
—Noltros pujarem fins al "Dome du Gouter" que està a 4.307 m. faltaven dues hores per arribar al cim.

—Feia molt de fret?

—Has de tenir en compte que a partir del 3000 m. tot ja és gel, de dia estavem de 12 a 18 graus i el vespre de 6 a 10 graus baix zero.

—Qués lo que més vos ha impressionat?

—Primer de tot el servei de socors en muntanya, ja que en menys de mitja hora varem tenir l'helicòpter a damunt l'accidentat, si

aquest mateix accident hagués ocorrit als Pirineus encahi seriem.

Segon la gran afició que hi ha per l'alpinisme ja que els mesos de juliol, agost i setembre hi ha un promitx de 100 a 150 persones diàries que pugen al Mont Blanc amb una mitja d'edat entre els 35 a 40 anys, varem trobar molts d'homes i dones de més de 60 anys a més de 4000 m.

—Es cara una expedició d'aquest tipus?

—Tot depen amb quin pla hi vagis. A noltros nos va sortir per 12.000 pts. (sense contar els gastos personals) però varem comprar

tot el menjar a Pollença, això te l'inconvenient que després la motxilla pesa molt, ara el més car és l'equip personal (anorac de ploma, sac de dormir de ploma, botes, guats, grampons, piolet, cordes...).

—Pensa tornar-hi?

Abans de partir varem fer una bandera de Pollença per

deixarla clavada damunt la muntanya més alta d'Europa. Aquesta vegada no l'hem poguda clavar però pensam tornar-hi un altre any. De totes maneres 4300 m. ja és molt per noltros perquè abans sols havíem pujat a 2982 m. al Pirineu.

PEP BORDOY

VENC COTXE CITROEN MEHARI

Informes Tel. 531162
Preguntau per Victoriano

Ajuntament

ACORDS DEL DARRER PLE MUNICIPAL

Entre les resolucions més importants preses en el darrer ple municipal, celebrat el passat dia 25 podríem destacar:

—Començar la redacció d'un projecte de revisió i ampliació de la xarxa de Sanejament del Port de Pollença.

—Sol·licitar del Servei Hidràulic, l'estudi per a una possible ampliació de la depuradora.

—Dur a terme l'asfaltat del Carrer Cecilio Metelo, Ca'n Berenguer — Sant Jordi, i voltants dels Jardins Joan March.

—Organitzar i patrocinar

un Curset de Català en l'hivern, per a funcionaris i públic en general. Se farien distintes fases, una d'elles en el Port.

—Un concert mensual. El primer per la Fira, per l'Orquestra Ciutat de Palma.

Per acabar el PSOE va fer una avalança de preguntes al Sr. Batle, referits a qüestions diverses, que feren allargar sensiblement el ple. De la mateixa manera els regidors del PCIB demanaren perquè no havien estat inclosos dins l'ordre del dia, els projectes d'urbanitzacions de Siller i el Pinaret de N'Anglada.

M.A.M.

Urbanisme

PRESENTACIO PUBLICA DE LA INFORMACIO DEL PLA GENERAL D'ORDENACIO URBANA DE POLLENCIA

El passat divendres dia 26 de setembre i al saló d'actes de l'ajuntament, els Srs. Bauçà i Morado Varen donar les explicacions adients sobre els planols informatius de la situació urbana de Pollença.

L'acte va ésser molt concorregut de públic, i la documentació elaborada pel Sr. Triay, Enginyer redactor del projecte, maldament presentas certes deficiències i buits, permet extreure les primeres conclusions sobre els greus problemes urbanístics que patim a Pollença. Això suposa un primer pas per a poder plantejar sobre una base sòlida les diferents alternatives de solucions.

Es d'agrair al Sr. Batle i a la UCD que ens haguin mostrat l'estat actual del projecte possibilitant un acostament dels pollencins a un assumpte de tanta transcendència. Esperam que aquesta positiva política d'obertura continuï.

J.A. ENCINAS S.

**CARNISSERIA
CHARCUTERIA
L'HORT NOU**
VIA POLLENTIA, 11
COMANDES Tel. 53 03 55

CAFE ESPANYOL
CA'N MOIXET

PLAÇA MAJOR, 2
TEL. 53 00 02
POLLENCIA

TALLER REGA
**REPARACIONES ELECTRICAS
AUTOMOVILES Y EMBARCACIONES**

★

Prolongación Lorenzo Cerdà, 22 - Tel. 531031
POLLENCIA

LABORAL

IMPORTANT MITING DE COMISSIONS OBRERES

Divendres passat va tenir lloc al Cine Modern un miting a càrrec de Comissions Obreres i al qual hi va assistir gran nombre de treballadors, com ja és normal als actes d'aquest sindicat.

Varen prendre la paraula, Manuel Camara, secretari General de CCOO, Antoni Palomino, secretari general de CCOO de la Construc-

ció, així com en Manolo García de CCOO de Pollença.

En les diferents intervencions, els oradors varen passar revista a la problemàtica actual dels treballadors, sobre tot a Mallorca i a les Illes, tractant especialment la Llei Bàsica de l'empleo, les eleccions sindicals i l'augment salarial dels distints conve-

nis.

Recordem que Comissions Obreres és el sindicat més fort de Pollença, amb més de 600 afiliats. En aquests moments està enllentint les eleccions sindicals a gran part de les empreses més importants de Pollença.

M.A. MARCH

TRAFIC

UN ALTRE PUNT NEGRE: EL CREVE DEL CAMP DE L'OM

Els cotxes i motos que van per la carretera de Ciutat al Port tenen molta pressa, i passen molt afuats, per entrar a Pollença tenim molts de crevés i alguns molt delicats, per això no podem culpar a ningú del viatge quan es produeix

una desgràcia. Un cotxe atropella un ciclista, dos cotxes han xocat, una i una altra vegada i tot com res. Esperam que algun dia un regidor se prengui en seri el problema i cercarà una solució, sobre tot en el crevé del Camp de l'Om que una

altra vegada el passat dia 11 de setembre li va costar la vida a l'amo en Miquel Vives de 72 anys. Per tant són ja varis els punts negres que tenim a l'entorn del nostre poble, a més del crevé de Ca'n Berenguer.

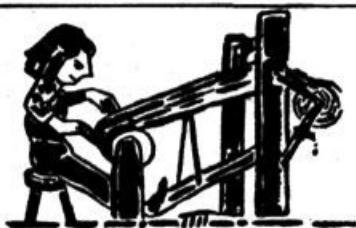
electrica

tertime

Distribuidor BALAY

GRANDES DESCUENTOS EN
LAMPARAS APLIQUES Y PLAFONES

C/. Monjas 20, Tel. 531690 PUERTO POLLENÇA

Galerías Vicens

L'ARTESANIA DE ROBES DE LLENGUES
DE POLLENÇA AMB PRESTIGI INTERNACIONAL
CONFECCIO, ANTICS I OBRES D'ART

Construccions

TORRES DIAZ

c/. Cecilio Metelo, 118

ENSENYANÇA

OBERTURA DE LA NOVA ESCOLA D'INFANTS

Dissabte passat va tenir lloc l'obertura oficial de la guarderia "El Rossinyol", que com tothom sap està ubicada en el Carrer Coronell Aloy, 20, a l'antic Casal de Ca'n Rull.

Al llarg de tot l'horabaixa i part del vespre, gran quantitat de persones visitaren l'escola, que de dimecres passat ja havia començat la seva tasca educativa.

Tots els assistents a l'acte varen poder examinar detingudament les amplies instal·lacions, que foren alabades per la major part del públic assistent. De la mateixa manera varen conèixer

l'ensenyança que es dona així com els projectes més immediats.

Recordem que l'escola està situada a un local de 600 metres quadrats i consta de quatre aules, dues sales dormitoris, una cuina, una menjador-taller, dos banys i dos patis-jardins.

Així també hem d'assenyalar l'existència de servei sanitari d'un pediatra (Martí Rotger) i una ATS (Magdalena Cerdà).

En principi són quaranta cinc nins els que acudeixen a l'escola. L'horari és bastant ample, tenint obert des de les 7 del matí a les 5 de l'horabaixa. Quatre són les

educadores que dirigeixen l'escola, totes quatre professores d'EGB. Es tracta de Antònia Salas, Maria Magdalena Tomàs, Margalida Alemany i Xesca Cifre. A més a més compten amb una cuinera.

La guarderia està regentada per una associació, de la qual dies passats han estat legalitzats els seus estatuts.

Econòmicament l'escola sa finança mitjançant les quotes dels usuaris, així com a través d'aportacions desinteressades de socis protectors, esperant-se l'ajut d'entitats públiques i privades.

M.A.M.

"RACÓ DE SALUT"

LA TOXEMIA, UNICA MALALTIA

Les cel·lules del teixit animal no poden viure més que un determinat temps dins un medi en principi apropiat si no se renova periòdicament, de manera que s'eliminin els restes provinents del metabolisme cel·lular. Aquests restes són tòxics i la seva acumulació en el medi cel·lular provoca una forma de TOXEMIA.

Les causes de la toxemia poden esser: externs, provinents del medi en que viu l'individu, polucions ambientals i alimentàries; i internes, com a conseqüència del metabolisme cel·lular.

El grau de concentració toxèmica a nivell cel·lular dependrà de les possibilitats que tinguin les cel·lules de passar les seves toxines a la linfa, que podrà absorbir-ne més o menys segons el nivell toxèmic que ja tenguí. De la linfa passen a la sang i d'aquesta als òrgans d'eliminació (fetge, ronyons, pulmons, pell, etc.).

Aquests òrgans tenen uns límits d'eliminació prefitxats, i si se produeix una quantitat de toxines superior al màxim eliminable, el restes s'acumula, essent això tolerat pel cos, (lo que no vol dir que sigui adequat) fins que supera l'umbral toxèmic màxim acceptable pel organisme, (que varia en cada persona) donant lloc a la toxemia.

Els símptomes que manifesten aquest estat són: sensació de debilitat, estranyament, falta de gana, mal de cap... i en general tota crisi depurativa o estat malaltís

que l'organisme presenti.

Moltes són les coses que poden provocar una situació toxèmica, però totes venen determinades per una vida antifisiològica d'oposició a les lleis naturals: una dieta incorrecta qualitativa i quantitativa, un treball malsà, una vida sedentària alluny dels factors naturals de salut una activitat excessiva, etc.

Quan tenim un excés de toxines el cos reacciona augmentant alguna de les funcions orgàniques normals i donant lloc a una crisi de desintoxicació o "malaltia" poguent-se produir de dues maneres: directament, per un aport excés de toxines, o indirectament, quan acaba un estat d'enerveció —gran gast d'energia vital en coses més urgents— que ha produït una major acumulació de toxines degut a un menor funcionament dels òrgans d'eliminació, o per un augment de la energia vital estimulada la reactivitat somàtica del cos, al mateix temps que baixa l'umbral de tolerància toxèmica.

Així tenim que tota situació toxèmica, incompatible amb la vida, provoca una forçada eliminació de toxines, apareixent els variats símptomes pels que se classifiquen les malalties, que seran d'un determinat tipus segons l'òrgan te lloc un minvament de les funcions dels altres òrgans. Es per això que perdem la fam, ens sentim cansats, no tenim ganes de pensar...

Les crisis depuratives són agudes i brusques, aconseguint una ràpida eliminació

de les toxines si ens llimitam a aturar les activitats més enervants (que suposen un gran gast d'energia); menjar, exercici, pensar, discutir... Però si endemés de no fer això, reprimim l'esforç dels òrgans amb medicaments anant a llevar símptomes, obligam al cos a adaptar-se a una nova situació en el seu esforç per sobreviure, ja que no li permeten tornar a l'estat normal. Se presenten a les hores unes crisis depuratives freqüents i repetitives degudes a que el nivell toxèmic està rosant continuament l'umbral màxim de tolerància provocant una crisi o petita malaltia cada vegada que hi arriba. Se presenten així les malalties cròniques, i la proposta naturalista pel seu tractament es la de "aguditzar-les" al màxim tallant de cop les causes que les mantenen: generació de toxines, absorció de energia vital, i els medicaments. O sigui: repòs absolut, dijun amb aigua pura, fora activitats intel·lectuals, fora discussions, i sobre tot fora medicaments.

Si no ho feim així es molt possible que ben aviat arribin les malalties orgàniques: si el cos, en el seu procés de defensa altera un òrgan vital per a conservar l'existència, es perque un altre sistema defensiu ha fallat abans.

Com a conclusió se pot dir que la causa bàsica, primera, de tota malaltia, es la toxemia. Sense un estat toxèmic constitucional no hi ha malalties infeccioses ni epidèmies.

JOAN MARCH

COL.LABORACIO LITERARIA

Histories interiors

per Miquel Cerdà Grau

amb l'agraïment a Miquel Bota Totxo per la correcció d'aquest text.

L'avió descendeix suau-ment i l'aterratge és perfecte. A fora, el sol és molt intens. Puja al taxi i es dirigeix a l'hotel. Luxe i esplendor en els jardins, a la façana, en el hall, en les atencions del personal que el va rebent. Algun esperit superficial diria: em recordava el Lido, Dick Bogarde, Morte a Venezia.

Acomodat, vestit sobre el llit, pel finestrall la mar, les primeres hores de les vacances.

Ian passat uns dies i ha visitat la ciutat. Els llargs passeigs, unes copes a la terrassa del bar abans de dinar, les notícies del periòdic, algun setmanari d'aquests que porten moltes fotos, a la nit la discoteca... Potser encara no ha trobat llocs prou interessants.

Als moments en que desapareix el paisatge, els pensaments, els interiors. Aquesta tarda em quedaré a l'habitació i ho faré; serà el millor; és necessari; tant per a ella com per a mi; es llevarà un pes de damunt i jo també em quedaré alliberat; o potser que a la terrassa d'aquell bar, tranquil, sense renou, em vagi bé; sí, és possible; ja ho veurem. Clar, és problemàtic; ella ho espera, però l'espera d'una forma molt determinada i, tanmateix, oblidant les mentides, no sé si em trob en situació d'assumir la seva esperança; potser vagi bé una carta ambigua, apuntant possibilitats, però mostrant clarament les dificultats del procés de recuperació; no ho sé però de totes formes l'escriuré; sí, sí, decidit.

Un company n'hi havia parlat i aquella nit el va trobar. La llum, els cartells i la decoració de les parets blanques i velles, el taulell antic, l'ambient com a desangelat i la impressió d'un ressò llunyà, modernista, quan va entrar al local. Dues parelles parlant en una taula, un solitari fent dibuixets en un torcaboques de paper i, al taulell, un individu prenent copes. Això sembla ginebra. Mira, escolta —quecom un jazz antiquíssim sonava en un vell tocadisc— i s'acosta a la noia que despatxava. L'individu del seu costat se'l mira i amb el gest lleugerament trastocat l'escomet: "perdona que te moleste, es

sólo un momento, es una cuestión. ¿Pots parlar en català; ah, bé, val, d'acord, mira, és un moment, bé, és una tonteria; perquè hòsties m'he d'enrrollar...; t'ú estàs aquí tranquil, sense problemes, has entrat a fer una copa... i es queda callat un instant. No et preocupis, parla si tens alguna cosa que dir, parla i ja està. Però això és el problema; no hi ha res a dir; Pessoa ho va dir tot quan va escriure allò de: "No soy nada, nunca seré nada, no puede querer ser nada, esto aparte, tengo en mí todos los sueños del mundo". Comprens?; les pretensions intel·lectuals són... estúpides, despreciables. Anava a contestar-li: pels qui no són vertaders intel·lectuals, no?, però va esser menys dur i simplement l'hi digué: però existeixen els intel·lectuals, no?; sí, però jo parl de... no ho sé, també Pessoa ho va dir: "Pienso ser tantas cosas. Y tantos hay que piensan ser las mismas cosas que no podrán serlas tantos. ¿Genio?. En este momento cien mil cerebros se conciben en sueños tan genios como yo, y la historia no señalará ¿quién sabe?, ni a uno sólo, ni quedará más que estiercol de tanta conquista futura. No, no creo en mí". La suprema lucidesa de Pessoa, les impotències, les negatives de la vida a oferir-se; podria parlar molt temps dient moltes coses que no són sino una mateixa cosa mal compresa, mal viscuda, obsessiva, agobiant, calmada, tragicament calmada i podria dir-se també lívida, lívida com... bé, això no em preocupa, l'alcohol "desmantela" y desarma a todos mis enemigos" i no parl de res; rest tranquil, sense pressa i et dic solament si vols prendre una copa amb mi.

Uns dies després, a la matinada, va tornar a veure aquell individu; l'alçaven de terra.

Anava a començar quan li posaren la copa sobre la taula. Horabaixa a la terrassa d'aquell bar apartat dels renous i estridències de la ciutat. Al seu cervell bullien pensaments i sentiments difícilment integrables en un discurs coherent i satisfactori, però precisament de tal circumstància provenia la

seva força. Estimada nina: t'escriuré en castellà perquè així m'expressaré millor i t'ú també em comprendreu millor. "Recuerdo que te prometí una carta para anunciarte la salida de la crisis y resulta paradójico que ello haya ocurrido en tan corto espacio de tiempo. ¿Qué explicación tiene pues esta historia? Pienso que existen situaciones y procesos que se evidencian en forma ambigua; que a partir de presupuestos aparentemente enfrentados cobran significaciones explícitas; que en la confusión y el extravío hallan sentido y camino. Creo que éste es uno de ellos. Recuerdo aquella noche, sentados los tres en el bar, hablando largamente. Inesperadamente, del diálogo explicador de la crisis germínó la raíz y la base sobre la que apuntalar la salida. Como si al contar la historia hubieran aparecido ante mis ojos, por primera y única vez, las mil locuras que contenía un comportamiento, la posibilidad de un cambio de rumbo comenzó a tomar cuerpo bruscamente; con la fuerza de una razón eternamente negada y al final aclamada. Entendámonos: vislumbre con fuerza el inicio del largo túnel; no su final.

Rellegia les poques línies escrites i se'n donà de la proximitat de la nit. A fora, el cel enfosquit, la brisa suau per la cara i els arbres, els carrers més enfonsats; per dintre, un sentiment d'allunyament de les coses, dels pocs vianants que per allà passaven, dels poquíssims cotxes extraviats que es perdien per aquells carrers tan estrets, per aquella placeta tan recòndita.

Demanà una altra copa i, fumant, es deixava portar pel pensaments del record; quan tot havia passat i semblava que un tren, sols d'anada, s'havia emportat el món, el paisatge, i els interiors restaven blancs, buits, monstruosament silenciosos.

Tot discurs és articulable, creïble i seguible; "de verdad, estoy muy contento de que hayas vuelto". De totes maneres jo ho sabia que tornaries; la meua "lucidez arrebatadora es demasiado par body" i els esperits inquietos no es poden resistir a l'imant mític "que atesora las verdades ocultas de la luna". Es una broma; val,

que has de prendre; sí?; escolta nina, dues ginebres.

Estaven altre cop junts al mateix lloc; al suggeriu i depressiu lloc dels escriptors muts, dels pintors cecs, dels profetes acabats.

Sembla mentida que a l'edat que tenim haguem de estar encara netejant-nos de prejudicis propis de l'adolescència; bé, no sé a t'ú, o jo si em passa; la senzillia i evident veritat socràtica de que la veritat no existeix i res sabem d'ella, ningú no se la vol creure; s'emprenyen en afirmar les seves postures i la resta són desviacions, incomprensions; fins i tot alguns diuen manca de visió política. Tot discurs és articulable, creïble; un, tan sols un; el del teus afanys, desigs, impotències, trastorns, èxits, fracassos; en una paraula, el de la teua, la meua, el de la història individual de cadascú; no es pot creure en res; únicament en t'ú, en el que t'agrada; en la teua història que és molt gran, immensa respecte a la resta de les coses, a la resta de les opinions, dels fets, de les situacions, de les organitzacions de la societat, dels mals del món, dels darrers aconteixements esdevinguts a tal o qual país; la teua història està per damunt de tot això i sembla tot com un món de formigues comparat amb la satisfacció del teu cervell quan trobes una paraula o besos llargament una dona; quan construeixes la teua història.

Dues més, no?

Anava per la nit indolent, sense pressa; pensava que demà hauria d'estar completament sol.

Algú li diria que és discutible; naturalment, molt discutible, contestaria. La meua història, la meua història, faig la meua història?; Señora faci la seva història i no es preocupi de res; l'hi hauria dit, ell l'hi hauria dit.

Absort pels pensaments avançava, sota l'ombra fresca dels arbres, deixant al darrere trossos de periòdic, bancs plens de vellets, passes lentes i ràpides de la gent, cotxes que circulaven bordejant el passeig.

La història d'aquell quadre i de la mirada profunda que el creà; la tauleta de nit, els gerros petits amb les seques, la carta, els diners, l'Ulysses. Soletats, silencis. Una història amb força, com

la d'aquelles pel·lícules amb poques paraules; La Dentelliere, per exemple. I la del Tete tocant-visquent "El día que me quieras"; el local fosc, soterrani; la gargamella plena de fum i de cervesa; les hores denses de la matinada, quan el Tete fa el Jazz intens, lentíssim, i el negre del contrabaix es descollona veient l'altre negre fent-li pessigolles al Tete amb els bastons de la bateria; "Ven-drà la primavera, nana nana nana na, nana nana nana, El día que me quieras". I la del Gato; aquell tio si que té una història; potser que duràs només tres hores, quatre mesos o cinc anys, pausats, "con sabor. "; el temps d'escriure: "Trópico en donde viven los sueños.

Es la luz que explota andentro de mí, me llena de ternura, calor y sensualidad. Trópico es el duce ritmo de la imaginación, donde transformo mis fantasías en poesía y la poesía en música", de compondre el "She is Michelle" per la seva dona i de "versionar", com els angels, "Cuando vuelva a tu lado"; "masié par body" el saxo del Gato; tan aviat és dolçíssim com després puja, puja fins a les estridències del paradís, del trópico; Gato Barbieri; va armar "Follón" al Festival de Sant Sebastià. Les històries, les històries; si no fos per elles, res, un desert, "el universo sin estrellas", l'hòstia "en verso". De totes formes el tio té alguna cosa i no s'acaba de creure el que diu, el que fa; o no ho vol creure que no és el mateix; no és desencant, és més fort; quasi odi; no, lucidesa paranoica; és possible. Sí, em recorda el personatge de "Visión del ahogado"; no hi havia escapatori; si n'hi ha; les històries, sempre les històries. Algun dia em contaré la meua història.

"La crisis me afectaba a todos los niveles, recuerdas? Ninguna situación positiva desde la cual sostener y relanzar las otras; tu amiga se espantó, recuerdas?; ¿Como es posible encontrarse en una situación así!, casi gritó. Me sorprendió porque aparentó haber atravesado tortuoso laberinto de sufrimientos y, sin embargo, haber salido victoriosa y esto ocurre en contadísimas ocasiones; luego de un corto y estúpido pensamiento —en principio siempre due-

le que alguien sufra menos que tí— comprendí y acepté su fuerza y su honradez; fue cuando conté lo de poner en crisis a la situación, poner en crisis a la crisis, buscar sus debilidades y desmontar su estructura; desasirse de sus garras al cuello. Aquella noche vuestras palabras se metieron en mi cuerpo y empujaron, desplazaron, corroyeron las crisis que me estaban paralizándolo.

Que la mejoría no es general, por supuesto; los antidotos no son infalibles ni instantáneos. Pero sí, en ciertos aspectos se aprecia claramente la recuperación.

Vuelvo a escribir; estoy preparando algo y posiblemente pueda publicarlo; una historia corta, un cuentecito, con moraleja, como todo buen cuento. Que no es, ni mucho menos, sensacional, por supuesto; que no se han superado ciertos defectos relativos al egocentrismo y exhibicionismo, indudablemente; que aún meto palabras por el simple hecho de producir en mi cerebro una revelación sugerente un segundo antes de escribirlas, sin duda alguna. Pero que relevancia alcanzan estas nimiedades ante las calidades de historia que a mi vida aportan estos... sí, deficientes, defectuosos, faltos de, imprecisos, ambiguos escritos. Estoy decidido a construirme una historia".

Recordava la ciutat, la gent, aquell individu, la seva història, les nits llargues de conversa, "El gato conoce al asesino" la pel·lícula que anaren a veure junts. Es un "cochondo" l'Altman. En el marc tenebrós i despiatat del més negre dels cinemes, el vell detectiu i la "muñeca" creuen les màfies i els assassinats amb la fredor de l'Allen dintre la gavadina i sota el capell del Bogart; amb el distanciament irònic i desaperat dels que no es prenen la vida seriosament; amb la certesa de la inutilitat i ridícula dels durs, dels que creuen en la transcendència de les coses, en la importància d'una trama, d'un joc... "Señoras y señores pasajeros, bien venidos a bordo; el comandante...".

Recordava tot això i pensava en la carta que no havia enviat quan el buit es produí sota el seu cos.

Dois

AVUI, ELS CA'N AMUNT I ELS CA'N AVALL

per Pere March

L'amo En Sebastià va fer deu clots de figuera. El seu fill, En Miquel, va segar tot lo dia. En Bernat, també de sol a sol, va collir paumes. Antonio va fer cordó set hores seguides. Paco va treginar quinze camionades d'escombros. El patró va venir de buit en la barca. Na Margalida va fer disabte al gran xalet dels senyors. En Tomeu va escurar plats fins tornar beneit i la seva dona, encaminada, va fer més de cent llits.

I el vespre tots rebentats. Mentre, els gorrers-panxarruts-barruts preparaven els embulls de cada dia. Tots fent negocis rodons a costa de tot, manco de lo (seu?). Amb molt de morro i poc escrúpul. Observant imperis prop de plaça o de mar, sempre lluny de la gent. Mostrant el corc del barram amb rialletes i rialletes de robot curt. Però llançant en veure els darreres, un enfilai de batues i d'altres. I després, el gavatx a punt de tro, la lluna envergonyida d'ells, a jugar a les infidelitats. Els més avisats fent com arreglar les coses per allà on no dic.

Ara què els altres, les porqueres, els dels clots, el cordó, la barca i els llits, sense donar creu, extenuats, angelets, aprofitaven les divines hores de dormir (no més de sis), o pegaven la darrera bocinada, o quedaven aferrats a la butaca danvat el quixó, o acabaven de monyir les vaques, o consolaven a l'infantó, plorós i castigós, amb tot l'amor del món, o feien bona feina, que un pagés amb tres ninetes ja me direu, o finalment, els més ells, seien a la fresca, xerrant poc, pensant profundament i vegent, impassibles, caure els estels.

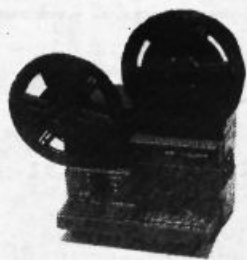
Així anaven les coses quan un die, sense ningú esperar-los, comparegueren els set germans goliats. Eren grans, forçarruts, mífics i justiciers. Vingueren, a lo vist, per fer una escabatzina però quedaren enlluernats, ells també, pels toquets a l'espalla, les dialèctiques i els sí-sí, i l'invent d'En Colt no els hi serví de res. Tampoc Sant Pere pogué fer la triadella perquè l'havien cessat com a porter del cel, per mal criad. I els OVNIs, la darrera esperança, resultaren ser rode-

lles d'un monstre selenita moix.

Totes mortes, els gorrers-panxarruts-barruts ho tingueren tot fermat. I deien dels qui fan i callen: pobra gent! que és de bona de fotre! si quasi no saben llegir ni escriure!. I els més ben parlats: és massa conformista, poc participativa, no reb una informació transparent... El que no deien, ni aquests ni aquells, enllepolits, vassiat i acomodat, és que el mànec, la son, les canússies, els fills, els seus estudis, la dona, la casa suada (com el seadet i tot lo demés), la plaça aconseguida, la malaltia quebrant i les lletres que fan filet, tot això lleva les ganes de dir: uep!, o d'interessar-se per una xerrada de fulano, un llibro de mengano o les idees entrevesades de sutano.

Lo bo va ser aquell dia que, per signi del tot poderós, les coses anaren al revés i els papers es canviaren per un moment. Els gorrers-panxarruts-barruts varen agafar un tal retgiró que tots hagueren de mudar els calçons blancs acabats d'estrenar.

Tofolets!

BAUER

CINECAMERES per a filmar
sense problemes

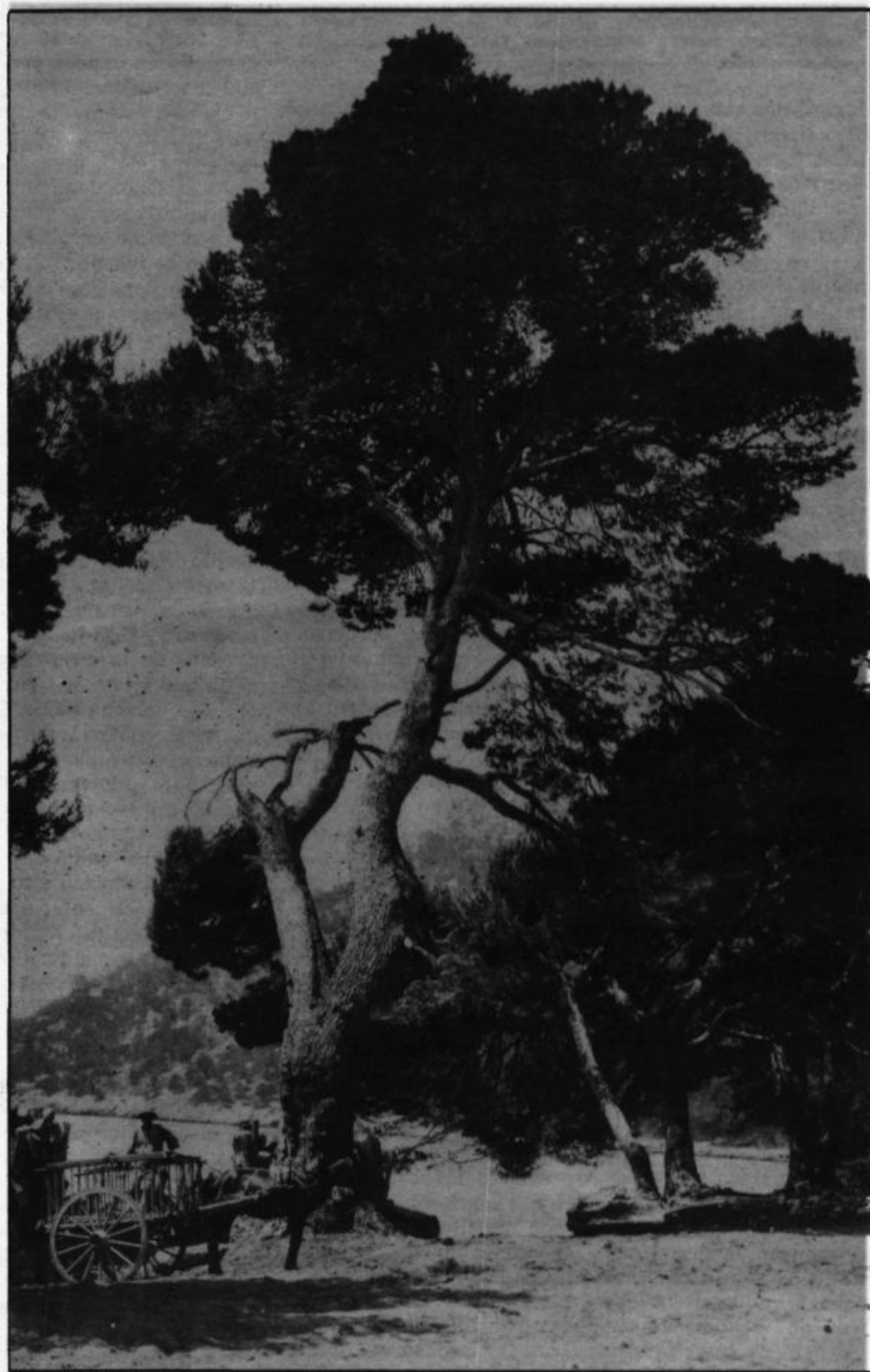
MICER

Els seus millors preus

C/ Alcúdia, 14 - Telf. 530346 Pollença - Mallorca

9 OCTUBRE 1980 PAG. 10

EL PI DE FORMENTOR

ES UNA GENTILESA DE
L'ARXIU BESTARD

Dies 17, 18 i 19 d'octubre

L'ANYAL CELEBRACIO DE COSTA i LLOBERA

Com ve essent tradicional, a mitjan Octubre es celebra l'Aniversari de la mort de Costa i Llobera, ocorreguda el 16-X-1922. A tal Aniversari se li uneix la Diada de Cala Murta, a honra de la Mare-de-Déu de Formentor, imatge entronitzada a l'Oratori al peu del Turó d'En Fumat. Enguany s'esdevenen el

58 ANIVERSARI i la 47 DIADA. El programa d'actes és el següent:

Divendres, 18.- A les 17,15, a l'església de Mont-Sion, III Concurs Escolar de Recitació de Poesies: obres de Costa, Alcover, Ma. Antònia Salvà i Llorenç Riber. Dia 1 d'aquest mes s'entregaren als nins i nines de Pollença i d'El Port, compresos entre 8 i 15 anys, les "Bases" i els fulls amb els poemes de concurs.

Dissabte, 18.- A les 20, Missa a la Parròquia. A les 21, al Museu Ca'n Costa, Acte Literari-Musical. Es farà l'entrega de Premis de l'efectuat Concurs, i acte seguit hi haurà un recital de poemes d'En Costa, musicats pel conegut cantautor Antoni Morlà.

Diumenge, 19.- A l'Oratori de les Cases de Cala Murta, "Diada de la Mare-de-Déu de Formentor". A les 11 Missa solemne concelebrada, que presi-

dirà el Bisbe de Menorca, Sr. Deig Clotet, el qual pronunciarà l'homilia. Hi prendran part els cors "L'Estel" i el de Pollença. Cant dels "Goigs". A continuació l'Acte davant el Monument a Costa i Llobera, vora el pinar. Homenatge a Llorenç Riber, de Campanet, obra del pintor Joan Miralles. Presentació de la nova publicació literària "CALA MURTA", bolletí de la Fundació "Rotger-Villalonga". Seguirà l'acostumat recital de poesies. A partir de les 14 hores, àpat de germanor (individual). A les postres es serviran els bunyols d'Octubre.

Tots aquests actes estan organitzats per la Fundació "ROTGER-VILLALONGA", amb la col·laboració de l'Ajuntament de Pollença. Hi quedam tots convidats, "Molts d'anys!"

Bernat Cifre

RIEGO POR GOTEO

LA SOLUCION A SUS PROBLEMAS AHORRANDO AGUA Y MANO DE OBRA, ES MUY ECONOMICO. USTED MISMO PUEDE INSTALARLO, SE LE FACILITARA TODA INFORMACION. MATERIAL NECESARIO CON MANGUERAS GARANTIZADAS.

ESTUFA - CHIMENEA - FRANKLIN

MARTORELL TORRANDELL

TODO PARA LA CONSTRUCCION - TRANSPORTES

Agente Pinturas "RIPOLIN"

TITO CITTADINI, 8 - TEL. 53-05-49 - Pollensa (Mallorca)

- *PAVIMENTOS GRES Y CERAMICOS
- *REVESTIMIENTOS
- *AISLANTES
- *FIBROCEMENTOS
- *TUBOS DE P.V.C. RIGIDOS Y DE POLIETILENO BLANDO ESPECIAL PARA RIEGOS POR GOTEO.
- *IMPERMEABILIZANTES
- *REFRACTARIOS
- *CEMENTOS, PREFABRICADOS
- *MANGUERAS Y ASPERSORES

PRECIOS ECONOMICOS

El gran utilitario de los 80 debe ser...
super-seguro

SEAT

TALLER ASISTENCIAL N° 05 205

Taller ARGENTINA

Via Argentina, 13 - Tel. 530346
POLLENZA (Mallorca)

Seat Panda

El gran utilitario de los 80

SEAT

Jerónimo Riusech Bisañez & Hijos S.A.

CONSTRUCCION Y OBRAS PUBLICAS

ROSERVELL, 9 - POLLENSA (MALLORCA) Telfs: 530208 - 530212

ARTS PLASTIQUES

Per TONI MARQUET

UN VERTADER ARTISTA

Un artista, lo que jo entenc per artista, no es tant sols una persona que té una tècnica perfecta i meticulosa, no és aquell que domina un dibuix que reproduïx com una còpia fidel de la naturalesa, no és aquell que aconsegueix uns vistosos colors i efectes agradables i decoratius. Sinó es aquesta persona que essent correcte en tots aquells punts marqui una pròpia personalitat i se comunica amb els altres mitjançant la seva obra.

En Joan March, consider que és un vertader artista que domina perfectament tots els punts primordials de l'obra amb una font inagotable de temes, reals i sorprenents que expresa sense cap dubte d'interpretació. La seva exposició oberta a les Galeries Bennassar, és més que mostra de tot lo que he dit, un quadre no recorda a l'altre perquè no ens parla d'un tema distint, però no dubtem que pertany les mateixes preocupacions per a cada un d'ells.

Els temes tractats per En Joan s'ón per lo general temes fantàstics, però carregats d'una gran dosi de rea-

litat, una realitat més o manco desagradable, però que sí és palpable i aquesta realitat que noltros no mos aturam a analitzar, que vivim i no veim, perquè inconscientment suportam, són els temes que mos ofereix perfectament expresats dins els seus quadres que el públic veu com a una fantasia, fantasia real és l'obra d'en Joan que ens mostra

dins aquesta exposició.

La Mostra ha estat molt comentada i alabada pels comentaristes d'art amb els quals estic totalment d'acord, sobre tot amb lo que diu en el seu comentari en Rafel Jaume, dins "Ultima Hora-Domingo" de dia 28 manco de quan el qualifica de surrealista, ja que l'obra d'en March és realista tractant temes molt reals.

Viure i pintar per a viure

EXPOSICIO DE DANIEL CODORNIU

Tractant paisatges i figures d'una correcta realització destacant la gran professionalitat que ell té amb la matèria tractada amb soltura i seguretat no té necessitat d'un tema important per a la seva realització ja que la seva pròpia personalitat basta per convertir en gran motiu lo que tant sols és un detall insignificant, una barca i una racó de la mar és més que suficient per omplir una

tela de grans dimensions. No tenc necessitat de parlar massa d'ell, perquè el seu nom és prou conegut pels pollencins aficionats a les arts plàstiques degut a les nombroses exposicions que ha realitzat, i les obres seleccionades que ha tengut en certaments, fins i tot en el de Pollença, i pel seu caràcter obert i amigable. Però jo el conec de molt abans de tot això de quan junts estudiàvem a l'escola de Sant Jordi de Barcelona i puc assegurar que té una gran capacitat de treball i era un dels alumnes

que prometia arribar.

L'obra que aquí mos mostra alabada per uns i criticada per altres, tal com ha d'esser, és el producte de l'esforç que durant anys ha tengut que fer per a viure de l'art, ja que com a persona ha de treballar per viure, encanvi el pintor que viu del seu producte té el problema de que lo hauria de pintar, que en realitat és lo que la crítica li exigeix, no és lo que el mercat li demana, essent després desprestigiats a pesar del seu grau de professionalitat.

ALEXANDRO A GALERIES NORAI

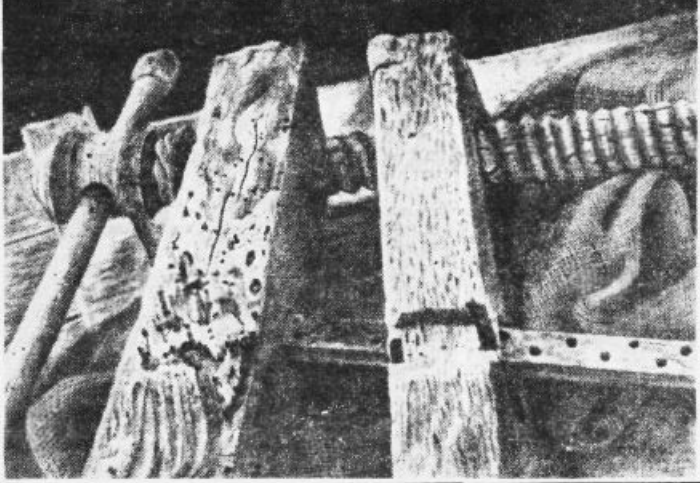
Un pintor realista que treballa amb motius molt senzills i a la vegada molt difícil d'interpretar, com és un troç de fusta vella, un nuu de corda, un troç de sac o qualsevol objecte dels que estan tirats, ell les reproduïx convertint-les en obra d'art i fent-los sentir important. La tècnica utilitzada és senzillament l'oli, oferint-nos una col·lecció

d'obres dins aquests temes entre elles algunes de gran tamany.

D'ell en Rafel Perelló Paradelo ens diu a la seva presentació que no necessita de temes llunyans i espectaculars per abocar la seva forta personalitat, i segueix dient que és capaç de convertir en bellesa i infun-

dir anima i sentit en els objectes més senzills i oblidats i perquè el seu cromatisme i textura parlen, jo crec que amb aquestes paraules queda prou clar que el realisme d'Alexandro té una pròpia personalitat, que fan que la seva obra se diferenciï de qualsevol altra. És per tant aquesta exposició de molt d'interès pels aficionats a l'art actual.

ALEXANDRO

GALERIES NORAI
POLLENCIA
MALLORCA
Tel. 531679

Del 27 de Septiembre al 30 de Octubre 1980
Inauguración:
Sábado 27 de Septiembre, a las 20.30

GUIA D'EXPOSICIONS

GALERIA DART: Després de l'exposició de Daniel Codorniu fins dia 15, continua amb mostra col·lectiva d'artistes de la galeria.

GALERIES BENNASSAR: Exposició col·lectiva fins dia 15 de Novembre i després mostra de l'obra del pintor pollencí Pep Torrandell.

GALERIAS NORAI: Exposició de n'Alexandro fins dia 30 d'octubre.

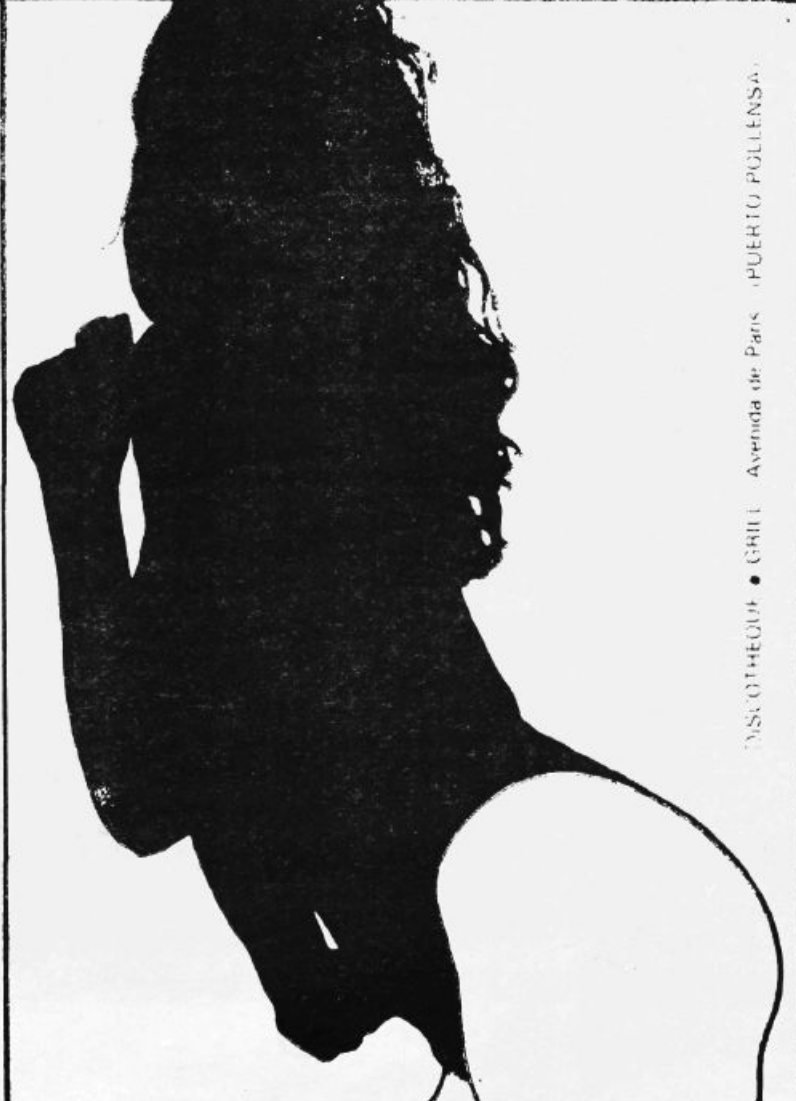
SALA D'EXPOSICIONS DE "LA CAIXA": A partir del 1 de novembre exposició de la pintora Carme Mateu.

Uns quants pintors pollencins estan formant un grup, amb l'idea de fer una exposició conjunta, que mostraren en bastants de punts del paísos catalans, donant a conèixer d'aquesta forma part de la pintura jove que se realitza e n'el nostre poble.

L'escultor pollencí en Tomeu Llompart ha guanyat la medalla de plata del "Salón de Otoño" amb l'obra "L'esperança", realitzada en poliester.

•

ESPAI SUBVENCIONAT PER
"SALVADOR", "LACATS", "DAURATS I POLICROMATS"
C/. Philip Newman, 6
Telf. 53 07 68

Marcha Fresca

DISCOTHEQUE • GRILL • Avenida de París • PUERTO POLLENCIA

E
S
P
O
R
T
S

MARTI PERELLO UN POLLENCI A TERCERA

Martí Perelló és, tret de Galmés, l'únic pollencí que actualment milita a la categoria nacional, concretament a la Tercera Divisió, i a un equip punter com és el Poblenc. Ara té vint anys i ha jugat en el Pollença Infantil, en el S. Cayetano, en el Pollença juvenil i en el Poblenc juvenil. En aquesta temporada se creia segur el seu traspàs al Cultural, i fins i tot s'estrenà i jugà amb l'equip del Port tota la pre-temporada.

—Martí, perquè no fitxares pel Cultural, si quasi tot estava llest?

—No vaig fitxar degut a que el Poblenc no em va voler traspasar.

—Quins foren els arguments de tal negativa?

—Tant l'entrenador com la directiva em digueren que no havien trobat a ningú per a substituir-me.

—A més del Cultural, hi havia altres equips interessats per tu?

—Sí. El Margalidà, el

Ca'n Picafort i crec que també el Pollença.

—Martí, com arribares al juvenil Poblenc?

—Després d'unes bones temporades a l'Infantil i juvenil Pollença, el que llavors era entrenador del Poblenc juvenil, Tolo Vich, que ja me coneixia del S. Cayetano, em va voler incorporar a l'equip, que aleshores militava a la 1a. Divisió nacional, a la qual cosa accediren els directius del Pollença.

—Quin entrenador té va dur al primer equip?

—Roberto Alvarez, l'actual entrenador del Terrassa

—Vares jugar molts de partits la temporada anterior?

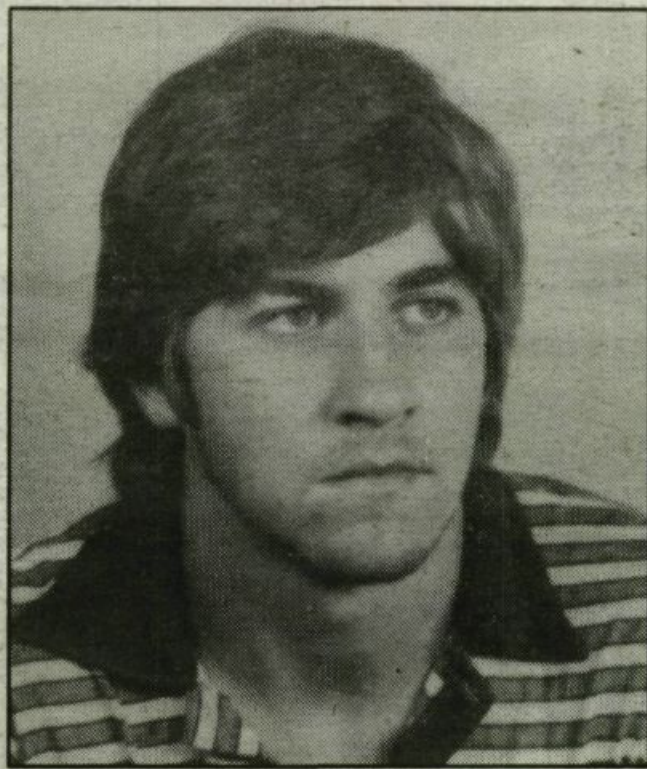
—Un oficial (contra el Collerenc) i sis amistosos.

—Quants de gols encaixats?

—Cap ni un.

—Martí, veus difícil ser titular?

—Sí, Gost es encara, malgrat l'edat, el millor porter de la categoria. S'ha de te-

nir en compte que jugà a la primera divisió un parell de temporades i tots sabem que "quien tuvo, retuvo".

—Maldament això, Pot esser la teva gran temporada?

—Per ventura sí, ja que l'entrenador ha parlat amb mi i m'ha dit que me vol fer jugar més vegades que l'altre temporada, i per tant segurament tindrè més possibilitats de demostrar la meua vàlua.

—I la del Poblenc?

—Sí, segur. Som superiors en els altres i si les coses succeeixen normalment, al final serem campions.

—Quins són els equips aspirants al triomf?

—A part del Poblenc, crec que el Constància, el Margaritenc i el Manacor.

—Al marge del futbol, què fas?

—Estudii segon d'empre-

sarials a Ciutat.

—Te resulta difícil compaginar estudis i futbol?

—En aquests moments ja me resulta més difícil, ja que tant una cosa com l'altra han de menester molt de temps.

—Té dona facilitats el Poblenc?

—Sí. Aquesta temporada tenc permís per a no anar entrenar a Sa Pobla quan tenguí classes a les hores d'entrenament.

—Estàs a gust en el Poblenc?

—Sí, encara que crec que m'haurien de donar més oportunitats.

—A què aspirem dins el futbol?

—De moment a ser titular en el meu equip i llavors a lo màxim que pugui. Tenc una fe cega en les meves possibilitats.

MIQUEL RIPOLL

PER LA FIRA, I TRAVESSA PORT DE POLLENÇA, POLLENÇA A PEU

Organitzat i patrocinat per La Caixa, s'està enllestint un Mini-Marathon que durà per nom I Travessa Port de Pollença-Pollença. Si se posa "primera", vol dir que l'organització fa comptes que aquesta cursa tenguí continuïtat els propers anys. El recorregut serà més o manco de 9 kms. que hi podran córrer els que tinguin de 15 anys per amunt. Pels més petits l'itinerari serà més curt. Així, els de 13, 14 anys i dones: 3.400 mts.

10, 11 i 12: 1.700 mts.
7, 8, 9 anys: 800 mts.
6 i menys: 400 mts.

La Caixa obsequiarà a tots els participants, amb regals als més petits i amb medalles als majors. S'espera una nutrida participació tant de pollencins com de fora poble.

Juvenils POLLENÇA, 1 - CIDE, 2

Un partit desafortunat, tant es així que en dues arribades a porta per part de l'equip visitant aconseguiren els seus dos gols. Cal dir que el Pollença marca primer, fou un bon "xut" del delanter, Llobera.

Ja passaven cinc minuts dels reglamentaris quan el CIDE aconseguí l'empat i el 1-2 definitiu en els primers 15 minuts de la segona. Això produí una dolenta segona part, a base de rompre joc per part dels visitants.

Arbit, ¡fatal!

Alineació: Reus a la porta, Vives, Farelo, Bosch, Ordóñez, defenses; a la mitja: Vallori, Plomer, Aguiló, i a la delantera: Oliver, Llobera, Vives II.

Pep Bordoy

L'ESPERO

*Si vos sou algun dels que agafen "Els Galls" del "Caixonet" sense pagar, vos prometem que si vos hi trobam vos farem propaganda de franc.

*Ens diven "L'orinalet de Mallorca" i tenc les pomes aixutes, i si els meus esperons servissin de qualque cosa tendriem aigua abastament.

*Els veïnats del Moll estan cansats de demanar a l'Ajuntament que posi bandes ruades a l'entrada del Moll per la carretera d'Alcúdia, per a veure si aturaran aquests animalots de motor que entren afuats, per a evitar que segueixin matant a la gent.

*La més enèrgica esperonetjada per a alguns regidors que aprofiten per a fer al·lusions d'altres entitats dins el plè, perquè no sels pugui replicar, sentint-se protegits per la seva immunitat parlamentària.

*I en el regidor d'esports que a més de seure i cobrar, ja és necessari que exposi el seu programa perquè si se descuida un poc no hi serà a temps.

DITADA
DE MEL

*Escollirem la més bona mel mandarina d'aquesta temporada, per a donar-li una llepadeta a la Caixa de Colònia, per la seva edició en CATALA DE POLLENÇA, català ben de veres, del llibre de llenguatge per a les escoles.

*Una altre ració d'aquest glúcid dolç a la papereria Bibi que no ens cobra res per a vendre els Galls.

*Una racioneta més per en Tomeu "Niu" per les seves col·laboracions dins moltes activitats culturals del poble a més de la seva ajuda a la Creu Roja.

OBRA
CULTURAL
BALEAR

ARA MES QUE MAI
PER LA DEFENSA
DE LA NOSTRA LLENGUA

Feis-vos-ne soci

G/. Sant Isidre n.º 3 POLLENÇA

Telf. 530355